

OSLO TINGRETT

DOM

Avsagt: 19.12.2024

Saksnr: 24-022772MED-TOSL/01

Rettsens leder: Tingrettsdommer Jon Østensvig

Meddommere:

Therese Eikenes
Jon Haakon Eeg-Henriksen

Påtalemyndigheten

Konstituert statsadvokat Silje
Haugerstuen Bergsholm

mot

Liban Ahmed
Abdirahman Bashir Mohamed

Advokat Rolf Mikalsen
Advokat Jørgen Nicolai Hilsen
Mowinckel

Nuuradiin Bile Ali Mohamoud
Abdulahi Mohamood Abdi

Advokat Bjørn Aksel Henriksen
Advokat Reidar Morten Furuholmen

DOM

Abdulahi Mohamood Abdi, født 28.07.2002, Liban Ahmed, født 18.02.2003, Abdirahman Bashir Mohamed, født 18.01.2005, og Nuuradiin Bile Ali Mohamoud, er alle bosatt i Oslo. Statsadvokatene i Oslo v/statsadvokat Andreas Magne Alfoni Strand satte dem den 7. februar 2024 under tiltale ved Oslo tingrett for overtredelse av

I Straffeloven § 275, jf. § 16, jf. straffeloven § 15

for å ha forsøkt å drepe en annen, eller medvirket til dette.

Grunnlag:

Lørdag 11. mars 2023 ca. kl. 20.25 på t-banen ved Tøyen i Oslo, slo og sparket de Amirhussain Hussaini gjentatte ganger. Deretter omringet de ham, tok frem flere kniver og forsøkte å drepe ham ved å stikke ham gjentatte ganger mot overkroppen og bena. Hussaini ble påført to stikkskader i låret og én stikkskade under venstre ribbensbue der kniven gikk gjennom bukhinnen. De lyktes ikke i sitt drapsforsøk da ingen store blodkar eller livsnødvendige funksjoner ble skadet og fordi Hussaini raskt ble undergitt medisinsk behandling.

II Straffeloven § 273, jf. straffeloven § 16, jf. straffeloven § 15

for å ha forsøkt å skade en annens kropp eller helse, eller medvirket til dette

Grunnlag:

Til tid og på sted som beskrevet under post I slo og/eller sparket de Ramesh Ahmad Abdul Rahim gjentatte ganger mot kroppen. De forsøkte deretter å påføre ham skader ved å hugge etter ham med kniv.

Det er i tiltalebeslutningen opplyst at straffeloven § 79 bokstav a skal anvendes for alle de tiltalte, og straffeloven § 82 for Abdirahman Mohamed. Under hovedforhandlingen ble det opplyst at straffeloven § 82 skal anvendes også for Liban Ahmed og Nuuradiin Mohamoud. Det er i tiltalebeslutningen tatt forbehold om påstand om erstatning og oppreisning til Ramesh Ahmad Abdul Rahim, og det er opplyst at sivile krav fra Amirhussain Hussaini fremmes av bistandsadvokaten. Under hovedforhandlingen ble tiltalebeslutningen rettet ved at aktor også tok forbehold om påstand om inndragning av beslaglagte kniver m.v., noe det ikke var bemerkninger til fra forsvarerne.

Hovedforhandling ble avholdt over sju rettsdager i perioden 18.-29. november 2024 i Oslo tinghus. De fire tiltalte møtte og forklarte seg. Sytten vitner forklarte seg, inkludert de to fornærmede og ett rettsmedisinsk sakkyndig vitne. I tillegg var de to rettsoppnevnte sakkyndige til stede under deler av hovedforhandlingen, og de forklarte seg og gjennomgikk sine erklæringer. Det ble for øvrig ført dokumentbevis og videobevis slik det er omtalt i rettsboken, og realbevis (kniv) ble fremvist.

Aktor nedla følgende påstand:

1. Abdulahi Mohamood Abdi, født 28.07.2002, dømmes for overtredelse av: Straffeloven § 274 første ledd, jf. § 273, jf. § 15 til fengsel i 3 – tre – år. Utholdt varetekt kommer til fradrag i straffen med 61 – sekstien – dager, jf. straffeloven § 83.
2. Liban Ahmed, født 18.02.2003, dømmes for overtredelse av: Straffeloven § 274 første ledd, jf. § 273, jf. § 15 til fengsel i 2 – to – år og 3 – tre – måneder. Straffeloven § 82 kommer til anvendelse, jf. Borgarting lagmannsretts dom av 29. mai 2024. Utholdt varetekt kommer til fradrag i straffen med 61 – sekstien – dager, jf. straffeloven § 83.
3. Abdirahman Bashir Mohamed, født 18.01.2005, dømmes for overtredelse av: Straffeloven § 275, jf. § 16 til fengsel i 4 -fire- år og 8 –åtte – måneder. Straffeloven § 82 kommer til anvendelse, jf. Oslo tingretts dom av 6. juli 2023. Utholdt varetekt kommer til fradrag i straffen med 191 – etthundredeogtjue – dager, jf. straffeloven § 83.
4. Nuuradiin Bile Ali Mohamoud, f. 11.05.2003, dømmes for overtredelse av: Straffeloven § 274 første ledd, jf. § 273, jf. § 15 til fengsel i 2 – to – år og 5 – fem – måneder. Straffeloven § 82 kommer til anvendelse, jf. Borgarting lagmannsretts dom av 29. mai 2024. Utholdt varetekt kommer til fradrag i straffen med 61 – sekstien- dager, jf. straffeloven § 83.
5. De idømmes til å tåle inndragning av tre stk kniver, jf straffeloven § 69.

Aktor nedla i tillegg påstand om at de tiltalte skal frifinnes for tiltalebeslutningens post II.

Bistandsadvokaten for fornærmede nedla følgende påstand:

1. Liban Ahmed, Abdulahi Mohamood Abdi, Abdirahman Bashir Mohamed og Nuuradiin Bile Ali Mohamoud dømmes til å betale påførte utgifter inkludert renter til Amirhussain Hussaini fastsatt etter rettens skjønn.
2. Liban Ahmed, Abdulahi Mohamood Abdi, Abdirahman Bashir Mohamed og Nuuradiin Bile Ali Mohamoud dømmes til å betale fremtidige utgifter til Amirhussain Hussaini fastsatt etter rettens skjønn.
3. Liban Ahmed, Abdulahi Mohamood Abdi, Abdirahman Bashir Mohamed og Nuuradiin Bile Ali Mohamoud dømmes til å betale menerstatning til Amirhussain Hussaini fastsatt etter rettens skjønn.
4. Liban Ahmed, Abdulahi Mohamood Abdi, Abdirahman Bashir Mohamed og Nuuradiin Bile Ali Mohamoud dømmes til å betale skatteulempe til Amirhussain Hussaini fastsatt etter rettens skjønn.
5. Liban Ahmed, Abdulahi Mohamood Abdi, Abdirahman Bashir Mohamed og Nuuradiin Bile Ali Mohamoud dømmes til å betale oppreisning til Amirhussain Hussaini fastsatt etter rettens skjønn.

Advokat Furuholmen nedla påstand om at Abdulahi Abdi frifinnes og subsidiært at han anses på mildeste måte.

Advokat Mikalsen nedla påstand om at Liban Ahmed anses på mildeste måte.

Advokat Mowinckel nedla påstand om at Abdirahman Mohamed anses på mildeste måte.

Advokat Henriksen nedla påstand om at Nouradiin Mohamoud frifinnes og subsidiært at han anses på mildeste måte.

Rettsens vurdering

Straffesaken gjelder en alvorlig voldshendelse den 11. mars 2023 som fant sted i en T-banevogn som var i trafikk mellom to stasjoner i Oslo sentrum. Amirhussain Hussaini (heretter fornærmede) ble stukket med kniv i låret og i overkroppen. Tiltalebeslutningens post I gjelder for alle de fire tiltalte drapsforsøk eller medvirkning til dette. Møtende aktor nedla som nevnt påstand om at bare Abdirahman Mohamed skal dømmes for drapsforsøk, mens de tre andre tiltalte skal dømmes for grov kroppsskade eller for medvirkning til dette. Når det gjelder tiltalebeslutningens post II, om forsøk på grov kroppsskade mot Ramesh Ahmad Abdul Rahim (heretter Rahim), nedla aktor påstand om de tiltalte frifinnes.

Når det gjelder tiltalebeslutningens I, har retten kommet til at Abdulahi Abdi og Nouradiin Mohamoud skal frifinnes, at Abdirahman Mohamed skal dømmes for drapsforsøk, og at Liban Ahmed skal dømmes for grov kroppsskade. Alle de fire tiltalte frifinnes – i tråd med aktors påstand – for tiltalebeslutningens post II.

Retten har foretatt en individuell bevisvurdering for hver av de tiltalte. I dette tilfellet har retten funnet det hensiktsmessig først å redegjøre overordnet for hendelsen og om en del ubestridte faktiske forhold, før bevisene og skyldspørsmålet for hver av de tiltalte gjennomgås.

Skyldspørsmålet – tiltalebeslutningens post I

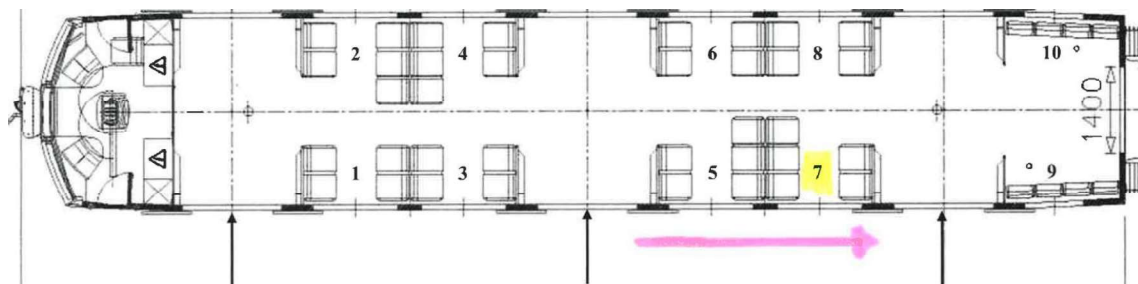
Overordnet om hendelsen og noen ubestridte faktiske forhold

På kvelden lørdag den 11. mars 2023 var de fire tiltalte sammen med Ali Abdishakar Haji Ali Budul og en ikke identifisert mann, på Majorstuen i Oslo. De var alle rundt 20 år gamle,

bortsett fra Abdirahman Mohamed som var 18 år. De fire tiltalte hadde alle brukt cannabis, men de var ikke påvirket på en måte som har betydning for saken.

De fire tiltalte og de to andre mennene gikk kl. 20.16 om bord i et T-banetog på Majorstuen stasjon – rute 1E i retning Oslo sentrum og Ryen. Togsettet besto av tre vogner med gjennomgang mellom vognene. De gikk inn i den fremste vogna, men beveget seg litt bakover og oppholdt seg i den første eller andre vogna. Den uidentifiserte mannen i de tiltaltes gruppe gikk av på en av de første stasjonene etter Majorstuen, mens de tiltalte og Ali Budul var med videre.

Fornærmede og Rahim gikk ca. kl. 20.20 om bord i toget på Nationaltheatret stasjon. De skulle til Oslo S for å ta toget hjem til Drammen. De satte seg i bakerste (tredje) vogn, i sittegruppa som i politiets illustrasjon er merket med 7.

I illustrasjonen viser de små pilene passasjerdørene på høyre side, og den stor pila viser togets kjøreretning. De to fornærmede satt vis-à-vis hverandre og uten andre passasjerer i sittegruppe 7. Det var en god del andre passasjerer i denne vogna og ellers i togsettet.

Omtrent da toget var ved Jernbanetorget stasjon, tok Liban Ahmed og Abdirahman Mohamed kontakt med fornærmede, og det oppsto en diskusjon og krangel. Det er uenighet om bakgrunnen for dette, noe retten kommer tilbake til. Disse to tiltalte hadde med seg hver sin kniv av samme type, begge med en total lengde på ca. 31 cm og et knivblad på ca. 18 cm med skarp egg og spiss, og med mothaker på oversiden.

Retten legger til grunn at to andre av de i alt fem personene i de tiltaltes gruppe under denne konfrontasjonen også kom til sittegruppe 7 og sto ved de to fornærmede. Det er omstridt om Ali Budul var en av disse to som kom til. Abdulahi Abdi benektet at han var til stede ved de to fornærmedes sittegruppe og tok del i det som skjedde. Nuuradiin Mohamoud forklarte at han kom dit, men han benektet at han var delaktig i voldshandlingen. De to sistnevnte bestrider for øvrig at de hadde med seg kniv.

Fornærmede reiste seg og bokset eller slo Abdirahman Mohamed i overkroppen eller hodet slik at han rykket noe bakover. Liban Ahmed stakk da sin kniv inn i yttersiden av

fornærmedes venstre lår. Knivbladet ble stående i lårmuskel, og knivskftet løsnet fra bladet og ble tatt med av Liban Ahmed. Straks etter dette stakk Abdirahman Mohamed med sin kniv minst én gang mot forsiden av fornærmedes overkropp. Knivbladet gikk gjennom ytterjakka og øvrige klær, inn i kroppen under venstre ribbensbue og gjennom muskulaturen og bukhinna. Fornærmede ble under hendelsen også påført et mindre stikk på innsiden av venstre lår, et risp i hånda og flere stikk mot overkroppen som ikke traff kroppen, men slik at det ble flere hull i ytterjakka.

Straks etter voldshandlingen kom toget til Grønland stasjon, og de fire tiltalte og Ali Budul gikk av. Liban Ahmed, Abdirahman Mohamed og Nuuradiin Mohamoud løp ut fra bakerste del av toget, opp en trapp og ut av stasjonen. Abdulahi Abdi løp ut fra fremre del av toget og opp en gangvei og ut til de tre andre tiltalte. Ali Budul gikk ut fra bakerste del av toget, og han gikk alene opp gangveien, ut fra stasjonen og bort fra stedet.

De fire tiltalte tok kontakt med en taxisjåfør på Grønlands torg og dro fra stedet i taxien. Kort tid etter ankom de Ali Buduls bosted i Tøyengata 47, ca. 1 km unna. Også Ali Budul kom dit. De fire tiltalte tok der på seg andre ytterklær. Etter tips fra taxisjåføren som hadde hørt om voldshendelsen, kom flere politipatruljer kort tid etter til denne adressen. De fire tiltalte og Ali Budul ble pågrepet der ca. kl. 20.55, i og utenfor leiligheten.

Fornærmede ble sittende igjen i T-banevogna og ble tatt hånd om av andre passasjerer som forsøkte å stanse blødningen fra låret. Også Rahim var der. Toget kjørte fra Grønland stasjon og ble deretter stående på Tøyen stasjon. Politi og helsepersonell kom raskt dit og ga førstehjelp.

Slik retten oppfatter det ankom fornærmede med ambulanse til OUS Ullevål omtrent kl. 21.00. Knivbladet ble operert ut av låret, og det ble der ikke konstatert skader på pulsårer eller samleårer. Stikkanalen gikk inn til lårbeinet, men skaden var begrenset til muskulatur og bløtvev. Heller ikke ved den mindre stikkskaden på innsiden av låret ble det avdekket større skader. Stikkskadene i låret ble sydd.

Ved kikkhullsoperasjon ble det påvist at stikket i underkant av venstre ribbensbue hadde gått gjennom bukhinna. Buken måtte derfor åpnes kirurgisk, og det ble ikke funnet pågående blødninger i bukhulen eller skader på bukens organer eller større blodkar. Stikkskaden og operasjonssårene ble lukket. Fornærmede hadde smerter i flere dager og ble utskrevet den 20. mars 2023. Han ble henvist til hjemkommunens kriseteam og BUP for oppfølging. Det ble ikke behov for ytterligere somatisk behandling, utover fjerning av sting.

Påtalemyndigheten fant ikke tilstrekkelig grunnlag for tiltale mot Budul for medvirkning til voldshandlingen. Han ble imidlertid tiltalt – og den 31.mai 2024 domfelt – for overtredelse av straffeloven § 160 andre jf. første ledd, ved å ha holdt Abdirahman Mohamed skjult i

leiligheten og lånt ham klær. De tiltalte var varetektsfengslet i en periode etter hendelsen, og det ble tatt ut tiltale som nevnt ovenfor.

Abdirahman Mohamed - saksforholdet som legges til grunn

Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed gikk som nevnt bort til fornærmede i bakerste T-banevogn etter å ha observert ham en stund etter at han og Rahim kom om bord. Det er bevist utover rimelig tvil at Abdirahman Mohamed på en truende måte forsøkte å få fornærmede til å gi fra seg en cap og en eller to små Louis Vuitton-vesker som han hadde med seg, og at fornærmede motsatte seg dette. Det er ikke rimelige holdepunkter for at de ønsket å snakke med fornærmede om en konfrontasjon de skulle ha hatt noen dager før. Retten legger derfor til grunn at fornærmede valgte å slå eller bokse Abdirahman Mohamed som omtalt ovenfor, fordi han ble truet og forsøkt fratatt gjenstandene.

Det er videre bevist at Abdirahman Mohamed – like etter at Liban Ahmed hadde stukket fornærmede i låret – stakk én gang med sin kniv målrettet mot fornærmedes overkropp på forsiden, slik at knivbladet gikk gjennom klærne og inn i mageregionen som omtalt ovenfor.

Det er ikke ført tilstrekkelig bevis for at Abdirahman Mohamed også stakk flere ganger mot fornærmedes overkropp foran og én gang bak, slik at jakka fikk flere hull og skader. Det er heller ikke bevist at han påførte fornærmede den lille stikkskaden på innsiden av låret eller rispet i hånda. Etter bevisførselen kan retten ikke utelukke at disse øvrige skadene i jakka og kroppen ble utført enten av Liban Ahmed eller av en av de andre personene som sto rundt fornærmede. Etter hendelsen forsvant Abdirahman Mohamed fra stedet som omtalt ovenfor uten å hjelpe fornærmede.

Retten legger etter bevisførselen til grunn – særlig etter overlege Jan Mario Breens forklaring og rettsmedisinske erklæring av 10. mai 2023 og tilleggserklæringen – at sticket i buken under ribbensbuen i var livstruende. Verken indre organer eller større blodkar ble rammet. Det kan heller ikke legges til grunn at skaden ville ha blitt livstruende dersom fornærmede ikke raskt hadde blitt undergitt medisinsk behandling. Det er likevel på det rene at et slikt knivstikk mot buken – med slik kraft som her må være anvendt – generelt sett har et stort og uberegnelig skadepotensial og er forbundet med livsfare. I den rettsmedisinske erklæringen heter det om dette:

Enhver stikkskade mot buken har stort skadepotensiale. Nedenfor venstre ribbensbue ligger blodrike indre organer (magesekk, tarmer, bukspyttkjertel, milt) og større puls- og samleårer. Dersom stikk-kanalen hadde gått lenger inn og omfattet større blodkar, kunne det oppstått livstruende blodtap. Skade av magesekk og tarm kunne også ført til lekkasje av tarminnhold ut i buken og risiko for alvorlig, livstruende infeksjon (bukhinnebetennelse).

Selv om de faktiske skadene i dette tilfellet ikke ble livstruende, er det etter rettens syn ikke rimelig tvil om at Abdirahman Mohamed holdt dødsfall som en sikker eller overveiende sannsynlig følge av handlingen.

Retten blir under tvil stående ved at det ikke er ført tilstrekkelig bevis for at Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed opptrådte sammen og samvirket om den samlede voldsutøvelsen fra dem begge, eller at Abdirahman Mohamed også medvirket til Liban Ahmeds knivstikk i låret. Det er ikke ført bevis for at en slik samlet voldsutøvelse var avtalt på forhånd, og det er også rimelig tvil om den ene ved sin handlemåte fysisk hjalp eller positivt tilskyndet den andre i hans voldsutøvelse eller styrket hans forsett. Retten har derfor kommet til at det ikke er tilstrekkelig bevismessig grunnlag for holde Abdirahman Mohamed ansvarlig for medvirkning til Liban Ahmed voldsutøvelse som omtales nedenfor, men bare for hans eget knivstikk mot fornærmedes mageregion som er omtalt ovenfor.

Abdirahman Mohamed – hovedpunktene i bevisvurderingen

Når det gjelder foranledningen til voldshandlingen, bygger rettens bevisvurdering på fornærmedes forklaring. Han forklarte at han ikke kjente til noen av de tiltalte fra før, og at Abdirahman Mohamed opptrådte truende og forsøkte å ta fra ham de nevnte gjenstandene. Forklaringen er underbygget av bilder av gjenstandene som fornærmede oppbevarte lett synlig, og av Rahims forklaring om at fornærmede i ettertid fortalte ham om dette. Abdirahman Mohameds og Liban Ahmeds forklaringer om at de ønsket å snakke med fornærmede om en tidligere hendelse, og at fornærmede av den grunn slo Abdirahman Mohamed, fester ikke retten lit til. Verken disse to tiltalte eller andre vitner har kunnet gi nærmere opplysninger om tid, sted eller tema for en slik tidligere konfrontasjon. Det er heller ikke påvist teledata som tyder tidligere kontakt mellom de involverte. Fornærmedes slag mot Abdirahman Mohamed må anses som en forsvarshandling knyttet til tyveri eller ran fra disse to tiltaltes side.

Når det gjelder selve knivstikket mot overkroppen, og at dette var en livsfarlig handling, viser retten som utgangspunkt til Abdirahman Mohameds tilståelse. Han erkjente den faktiske handlingen og at han forsto at knivstikket var forbundet med livsfare. Tilståelsen er underbygget av hans etterfølgende handlemåte, nemlig at han straks etter hendelsen løp fra stedet og tok taxi til et annet sted der han byttet ytterklær for å unngå å bli knyttet til hendelsen. Liban Ahmed forklarte også at han så at Abdirahman Mohamed under hendelsen stakk med kniv mot fornærmedes overkropp. Kriminalteknisk undersøkelse av kniven som retten antar ble brukt (KT-7) tyder på at knivbladet gikk flere cm inn i kroppen. Den øvrige bevisførselen er heller ikke uforenlig med Abdirahman Mohameds tilståelse, selv om verken øvrige forklaringer eller tekniske bevis kan ses å knytte ham direkte til handlingen.

Fremvist video som viser at Abdirahman Mohamed – sammen med Liban Ahmed og Nuuradiin Mohamoud – et par måneder tidligere utfører en form for aktivitet med lignende kniver, er også forenlig med tilståelsen av den aktuelle hendelsen. I samme retning trekker Abdirahman Mohameds straffehistorikk og dommer fra desember 2022 og juli 2023 som omfatter alvorlig voldsbruk, også med kniv.

Når det gjelder den faktiske skaden som Abdirahman Mohameds knivstikk medførte og risikoen forbundet med dette, viser retten særlig til den rettsmedisinske sakkyndiges rapport og tilleggsrapport, som DRK ikke har hatt bemerkninger til. Retten viser her også til de rettsoppnevnte sakkyndiges rapporter om fysiske og psykiske skadevirkninger som omtales senere.

Abdirahman Mohamed – rettslig vurdering og konklusjon

Rettens vurdering er at Abdirahman Mohameds handlemåte ledet direkte mot en drapshandling, og objektivt sett var et forsøk på drap, jf. straffeloven § 275 jf. § 16. Det vises særlig til at knivstikket ble utført med en stor kniv mot mageregionen. Det ble brukt såpass stor kraft at knivbladet trengte gjennom vinterjakke og andre klær, og deretter 8-10 cm inn i kroppen. At skaden her ikke ble livstruende, skyldtes at vitale organer eller større blodkar ikke ble rammet og at knivbladet ikke trengte lengre inn, noe som må anses å ha berodd på tilfeldigheter.

Rettens vurdering er videre at Abdirahman Mohamed handlet med forsett om drap, nærmere bestemt at han på handlingstidspunktet handlet med bevissthet om at knivstikket sikkert eller mest sannsynlig ville være dødelig, jf. straffeloven § 22 første ledd bokstav b. Høyesterett har i HR-2022-1323-A uttalt om dette vilkåret for forsett:

Oppsummeringsvis ser jeg det altså slik at selv om gjerningspersonen ikke har hatt en aktiv tanke om handlingen eller følgene av den, er forsettskravet i straffeloven § 22 første ledd bokstav b likevel oppfylt dersom vedkommende hadde kunnskap som dekker gjerningsbeskrivelsen i det aktuelle straffebudet – altså selv om kunnskapen bare var passiv på handlingstidspunktet. Dersom gjerningspersonen ikke tilstår å ha hatt forsett eller ikke husker hva han eller hun tenkte på handlingstiden, må bevisvurderingen særlig bygge på de ytre omstendigheter og alminnelige erfaringssetninger. De vanlige strafferettslige beviskravene gjelder for vurderingen av om den nødvendige kunnskapen forelå hos denne gjerningspersonen.

Basert på Abdirahman Mohameds tilståelse og forklaring og den øvrige bevisførselen er det ikke rimelig tvil om at han – basert på de ytre omstendighetene og alminnelige erfaringssetninger om farepotensialet ved en slik handling – holdt det for sikkert eller mest sannsynlig at dette knivstikket var dødelig.

At knivsticket skjedde mot mageregionen er en omstendighet som tydelig underbygger dette. Også dybden på knivsticket i kroppen, og at kniven først trengte gjennom en vinterjakke og øvrige klær, tilsier at det ble brukt ikke ubetydelig kraft. Slik retten ser det, var handlingen heller ikke en impulsiv eller avvergende reaksjon mot fornærmede slag, men en målrettet handling.

Det må også anses som allmennkunnskap at stikk med en slik kniv mot en annens overkropp og mageregion – med den kraften som i dette tilfellet har vært nødvendig – medfører stor risiko for livstruende skader. Som nevnt har Abdirahman Mohamed også forklart at han var kjent med farepotensialet forbundet med dette. Etter rettens syn er det ikke holdepunkter for at han ikke hadde slik alminnelig kunnskap i handlingsøyeblikket, selv om han da eventuelt ikke tenkte aktivt på dette. Han hadde også egen erfaring med farepotensialet ved bruk av kniv, gjennom tidligere straffesaker der kniv har vært benyttet, jf. dommene av desember 2022 og juli 2023.

Rettens konklusjon er at Abdirahman Mohamed handlet med forsett om dødsfølge, jf. straffeloven § 22 første ledd bokstav b. Han dømmes for overtredelse av straffeloven § 275 jf. § 16.

Liban Ahmed – saksforholdet som legges til grunn

Når det gjelder foranledningen til voldsutøvelsen, viser retten til vurderingen ovenfor om Abdirahman Mohamed. Bakgrunnen for at situasjonen eskalerte ved at fornærmede dyttet eller bokset Abdirahman Mohamed, var at de to tiltalte opptrådte truende og Abdirahman Mohamed forsøkte å ta fra fornærmede de ovennevnte gjenstandene.

Det er bevist at Liban Ahmed som følge av dette stakk fornærmede på yttersiden av venstre lår slik at knivbladet gikk gjennom klærne og inn i låret. Retten legger til grunn at sticket gikk dypt inn i låret og stanset mot lårbeinet.

Også når det gjelder Liban Ahmed, blir retten stående ved at det ikke er ført tilstrekkelig bevis for at han påførte den lille skaden på innsiden av låret og hånda, eller stikkene som ødela jakka. Det kan ikke med tilstrekkelig sikkerhet utelukkes av disse handlingene ble utført av Abdirahman Mohamed eller en av de andre de andre personene som sto ved fornærmede. Etter hendelsen forsvant Liban Ahmed fra stedet som omtalt ovenfor uten å hjelpe fornærmede.

Etter bevisførselen legger retten til grunn at sticket i låret ikke var livstruende, særlig fordi pulsårer eller større blodkar ikke ble rammet. Slik retten oppfattet dr. Breen er risikoen for livstruende eller svært alvorlige skader temmelig liten ved stikk i denne delen av låret.

Det er bevist utover rimelig tvil at Liban Ahmed under handlingen holdt det for sikkert eller overveiende sannsynlig at fornærmede ville bli påført en skade av slik art og omfang som faktisk ble resultatet.

Som nevnt mener retten det ikke er ført tilstrekkelige bevis for at Liban Ahmed og Abdirahman Mohamed samvirket om den samlede voldsutøvelsen fra dem begge, og heller ikke at Liban Ahmed medvirket til Abdirahman Mohamed etterfølgende knivstikk mot mageregionen. Det er ikke ført bevis for at en slik samlet voldsutøvelse var avtalt på forhånd, og det er også rimelig tvil om den ene ved sin handlemåte fysisk hjalp eller positivt tilskyndet den andre i hans voldsutøvelse, eller at de solidariserste seg med hverandre i forbindelse med voldsutøvelsen. Retten mener at det derfor ikke er tilstrekkelig bevismessig grunnlag for holde Liban Ahmed ansvarlig for medvirkning til Abdirahman Mohamed drapsforsøk eller kroppsskade, men bare for hans eget knivstikk i fornærmedes lår som er omtalt ovenfor.

Liban Ahmed – hovedpunktene i bevisvurderingen

Når det gjelder bevisvurderingen om foranledningen til hendelsen, viser retten til hva som er sagt ovenfor om Abdirahman Mohamed. Liban Ahmeds knivstikk kan ikke anses som en forsvarshandling mot fornærmedes slag mot Abdirahman Mohamed, og Liban Ahmed hadde for øvrig ingen rimelig foranledning til å utøve så alvorlig og farlig vold.

Når det gjelder selve knivstikket i låret, bygger retten som utgangspunkt på Liban Ahmeds tilståelse av handlingen. Tilståelsen er underbygget av hans etterfølgende opptreden, nemlig at han straks etter hendelsen løp fra stedet og tok taxi til et annet sted der han byttet ytterklær for å unngå å bli knyttet til hendelsen. Den øvrige bevisførselen er ikke uforenlig med Liban Ahmeds tilståelse, selv om det ikke kan ses at øvrige forklaringer eller tekniske bevis direkte knytter ham til knivstikkingen.

Den fremviste videoen og bildene av tre av de tiltalte som et par måneder tidligere utfører en form for aktivitet med lignende kniver, er også forenlig med Liban Ahmeds tilståelse av den aktuelle hendelsen. Han er også tidligere domfelt for blant annet ran og bæring av kniv.

Når det gjelder den faktiske skaden som Liban Ahmeds knivstikk medførte, viser retten særlig til den rettsmedisinske sakkyndiges rapport og tilleggsrapport, som DRK ikke har hatt bemerkninger til. Retten viser her også til fornærmedes forklaring og de rettsoppnevnte sakkyndiges rapporter om fysiske og psykiske skadevirkninger som omtales nedenfor.

Liban Ahmeds knivstikk i fornærmedes lår var en overtredelse av straffeloven § 273 om kroppsskade. Det er ikke tvil om at Liban Ahmed forsto eller holdt for sikkert eller mest sannsynlig at en slik skade ville oppstå, slik at han handlet med forsett, jf. straffeloven § 22 første ledd bokstav b.

Retten mener at kroppsskaden var grov, jf. straffeloven § 274. Vilkårene for at en kroppsskade skal anses grov, fremgår av bestemmelsens første ledd andre punktum:

Ved avgjørelsen av om kroppsskaden er grov skal det særlig legges vekt på om den har hatt til følge uheldelig lyte eller skade, sykdom eller arbeidsudyktighet av noen varighet eller sterk smerte, betydelig skade eller død, og for øvrig om den

- a. har skjedd uten foranledning og har karakter av overfall,
- b. er begått mot en forsvarsløs person,
- c. har karakter av mishandling,
- d. er begått av flere i fellesskap,
- e. er motivert av fornærmedes hudfarge, nasjonale eller etniske opprinnelse, religion, livssyn, seksuelle orientering, kjønnsidentitet eller kjønnsuttrykk eller nedsatte funksjonsevne, eller
- f. er forøvd ved bruk av kniv eller annet særlig farlig redskap

Vurderingen beror altså på en samlet vurdering av de skadefølger handlingen har hatt, sammenholdt med andre momenter knyttet til handlingen som er angitt i bokstavene a til f. Av formuleringen «*særlig legges vekt*» følger det at også andre og lignende forhold enn de som er nevnt i bestemmelsen kan trekkes inn i helhetsvurderingen. I HR-2019-2095-A redegjør Høyesterett nærmere for vilkårene for å anse en kroppsskade grov. Det er ikke et absolutt krav at handlingen har hatt følger som omtalt § 274 andre punktum, særlig dersom handlingen går en god del utover den nedre grensen for å anvende § 273. Det avgjørende blir en totalvurdering av skadens omfang, utvist skyld og om ett eller flere av momentene i bokstav a til f foreligger.

I denne saken medførte knivsticket i låret en skade som gikk betydelig utover den nedre grense for å anvende straffeloven § 273, selv om denne skaden i seg selv trolig ikke var omfattet av § 274 andre punktum. Knivsticket var dypt, og knivbladet måtte fjernes kirurgisk. Også uavhengig av Abdirahman Mohameds knivstikk, oppfatter retten det slik at skaden i låret ville ha ført til arbeidsudyktighet, men trolig ikke av lengre varighet. Videre ble det brukt kniv, jf. bokstav f, og handlingen hadde ingen rimelig foranledning, selv om Abdirahman Mohamed hadde blitt slått, jf. bokstav a. Selv om Liban Ahmed ikke holdes ansvarlig som medvirker til Abdirahman Mohameds handling, mener retten hendelsen for fornærmede fremsto slik at flere personer opptrådte samlet mot ham noe som må ha vært skremmende. Etter en samlet vurdering er rettens konklusjon at Liban Ahmeds kroppsskade mot fornærmede var grov, jf. straffeloven § 274 første ledd.

Liban Ahmed dømmes etter dette for overtredelse av straffeloven § 274 jf. § 273.

Abdulahi Abdi

Det er ubestridt at Abdulahi Abdi sammen med de andre tiltalte og Ali Budul var om bord i toget da fornærmede ble stukket med kniv av Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed som omtalt ovenfor.

Etter bevisførselen mener retten det ikke er ført tilstrekkelig sikre bevis for at Abdulahi Abdi var en av mennene som samlet seg rundt de to fornærmede ved sittegruppe. Det er etter rettens syn ikke ført tilstrekkelig bevis for at han selv utøvde vold mot noen, og heller ikke at han fysisk medvirket til de andres voldsutøvelse, for eksempel ved å omringe eller holde fornærmede. Etter bevisførselen kan det heller ikke med tilstrekkelig sikkerhet legges til grunn at han positivt tilskyndet eller på annen måte styrket de to ovennevnte tiltaltes forsett om å utøve vold mot fornærmede.

Abdulahi Abdi benektet at han på noen måte deltok i voldshandlingen. Han forklarte i korte trekk at han da bråket startet, befant seg et godt stykke unna i en av vognene lengre fram, og at han ikke fikk med seg at noen av de andre tiltalte utøvde vold. Han gikk da enda lengre bort fra hendelsen, og løp ut av toget langt fremme da det stanset ved Grønland stasjon. Han ble med sine kamerater som han oppfattet hadde vært involvert i hendelsen.

Det er en del bevismomenter som taler for at Abdulahi Abdis forklaring ikke er riktig, og som i noen grad knytter ham til den gruppen som omringet fornærmede under voldsutøvelsen.

Vitnene Joanna Saltkjel og Tatiana Panfilova beskrev begge en mann med kniv som de knyttet til hendelsen. Personen som disse vitnene beskrev har likhetstrekk med Abdulahi Abdis utseende denne dagen, særlig fordi de beskrev en person med stort «*afrohår*». Dette er mindre treffende for de øvrige tiltalte og Ali Budul, som det er grunn til å tro hadde hetter eller hodeplagg, i alle fall da de gikk inn i og ut av toget. Saltkjel forklarte at personen med kniv var litt i ytterkant av de som omringet fornærmede, men som hun likevel oppfattet var med i hendelsen. Panfilova beskrev at en person med dette utseendet kom gående fra stedet der hendelsen fant sted og mot henne i neste vogn, og at han da la en kniv i et «*cover*» før han gikk rolig ut fra en utgangsdør lengre fram.

Abdulahi Abdis handlemåte umiddelbart etter hendelsen styrker også mistanken om at han hadde en aktiv rolle i voldshendelsen. Han løp ut av toget og stasjonen straks etter at det stoppet på Grønland, og han ble så med de tre andre tiltalte fra stedet i taxi før han byttet ytterklær for å unngå å bli knyttet til hendelsen. Dette fremstår som en påfallende og svært

mistenkelig atferd, som synes lite forenlig med at han ikke hadde noen rolle i det som hadde skjedd.

Retten mener likevel det er flere forhold som samlet skaper rimelig tvil om Abdulahi Abdi hadde noen rolle som medvirker under voldshendelsen. De tre andre tiltalte forklarte at Abdulahi Abdi befant seg et annet sted i toget, slik Abdulahi Abdi også forklarte. Den øvrige bevisførselen gir etter rettens syn heller ikke tilstrekkelig grunnlag for å utelukke Abdulahi Abdis forklaring om dette.

Etter rettens syn er det ikke ført tilstrekkelig bevis for at flere enn fire menn var rundt fornærmede ved sittegruppe 7 under hendelsen. Abdirahman Mohamed, Liban Ahmed og Nuuradiin Mohamoud har bekreftet at de var der eller kom dit. Etter rettens syn kan det ikke på en sikker måte utelukkes at Ali Budul – og ikke Abdulahi Abdi – var den fjerde mannen. Fornærmede og øvrige vitner kunne ikke med sikkerhet knytte Abdulahi Abdi til hendelsen. Etter rettens syn er det en viss mulighet for at personen som Saltkjel og Panfilova beskrev, kan ha vært en av de andre tiltalte eller Ali Budul, særlig hvis noen av disse i et tidsrom tok av seg hette eller hodeplagg. Panfilova beskrev for øvrig at den observerte mannen med kniv gikk rolig ut av toget, noe som ikke stemmer med Abdulahi Abdi oppførsel på film fra stasjonsområdet. Denne beskrivelsen stemmer imidlertid bedre med det som på bakgrunn av filmen må antas å være Ali Budul og hans bevegelser etter avstigning. For øvrig mener retten at Ali Buduls etterfølgende opptreden – ved å la de tiltalte komme hjem til seg og bytte klær m.v. – skaper en viss mistanke om at han – og ikke Abdulahi Abdi – var blant de fire mennene som må antas å ha hatt en direkte rolle i hendelsen. Retten tilføyer også at det ikke er opplysninger om at det ble snakket annet enn norsk i selve hendelsen, og retten oppfatter det slik at Abdulahi Abdi er den eneste i gruppen som ikke snakker norsk.

Når det gjelder Abdulahi Abdi, oppfatter retten det slik at det heller ikke foreligger tekniske bevis som knytter ham til åstedet ved sittegruppe 7 eller til beslagene av kniver, slirer, mobiltelefon eller annet.

Rettens konklusjon er at det ikke er ført tilstrekkelige bevis som knytter Abdulahi Abdi til voldshandlingen, verken som hovedmann eller som medvirker. Han frifinnes derfor for tiltalebeslutningens post I.

Nuuradiin Mohamoud

Det er ubestridt at Nuuradiin Mohamoud sammen med de andre tiltalte og Ali Budul var i toget da fornærmede ble stukket med kniv av Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed som omtalt ovenfor.

Nuuradiin Mohamoud har heller ikke bestridt at han kom bort til sittegruppe 7 da voldshandlingene fant sted. Etter den samlede bevisførselen blir retten imidlertid stående ved at det ikke er ført tilstrekkelig sikre bevis for at han selv utøvde vold mot noen, og heller ikke at han fysisk medvirket til de andres voldsutøvelse eller positivt tilskyndet eller på annen styrket de to ovennevnte tiltalte forsett om å utøve vold mot fornærmede.

Nuuradiin Mohamoud forklarte i korte trekk at han befant seg et stykke unna da Abdirahman Mohamed ble slått av fornærmede. Han løp så til da han så at Abdirahman Mohamed trakk kniv og forsøkte å holde ham for å hindre at han skulle utøve vold. Abdirahman Mohamed bekreftet Nuuradiin Mohamouds forklaring om dette.

Det er en del bevismomenter som taler for at Nuuradiin Mohamouds forklaring ikke er riktig, og som tyder på at han hadde en aktiv rolle under voldsutøvelsen ved å være med å omringe fornærmede og sperre ham inne i sittegruppe 7.

Det foreligger ikke mer uavhengige vitneopplysninger som underbygger Nuuradiin Mohamouds forklaring om at han forsøkte å forhindre voldsutøvelse fra Abdirahman Mohamed. De fornærmedes og vitnenes forklaringer må som utgangspunkt forstås slik at alle personene som kom til sittegruppe 7, ble oppfattet å samarbeide om voldsutøvelsen. Dette svekker isolert sett Nuuradiin Mohamouds forklaring.

Det er også påvist DNA i epitel fra Nuuradiin Mohamoud på knappen på en knivslire som ble funnet øverst i trappa på stasjonen, på den siden der han løp opp. Dette kan tyde på at han hadde på seg kniv under hendelsen, noe som trekker i retning av at han hadde en aktiv og ikke avvergende rolle i voldshendelsen. Abdirahman Mohameds tilleggsopplysning – etter Nuuradiin Mohamouds forklaring – om at det var han som kastet fra seg knivslira, fremstår som tilpasset og lite troverdig. Det tilføyes likevel at det på filmen fra stasjonen ikke kan ses at Nuuradiin Mohamoud kaster eller mister knivslira på et av de øverste trappetrinnene.

Nuuradiin Mohamouds mobiltelefon ble funnet i T-banevogna. Det forhold at han mistet den i gulvet og løp fra den, kan også tyde på at han hadde vært aktivt med i hendelsen og ville komme seg unna. At Abdirahman Mohamed skulle ha lånt Nuuradiin Mohamoud mobiltelefon, mener retten fremstår som oppkonstruert og lite troverdig. Nuuradiin Mohamouds øvrige handlemåte etter hendelsen styrker også mistanken. Som de øvrige tiltalte løp han fra stedet og tok taxi med de tre andre tiltalte. Retten forstår det slik at Ali Budul var Nuuradiin Mohamouds kamerat, og legger til grunn at de dro til Ali Budul etter initiativ fra Nuuradiin Mohamoud. Retten mener imidlertid det ikke kan slås fast som sikkert at det var Nuuradiin Mohamoud som i taxien oppfordret til at SIM-kort skulle ødelegges. Nuuradiin Mohamoud byttet også ytterjakke i Tøyengata 47, og hans forklaring om at han gjorde det fordi han var kald, synes oppkonstruert og lite troverdig. Alt dette fremstår som en påfallende og mistenkelig atferd, som synes lite forenlig med at han ikke hadde en mer aktiv rolle i det som hadde skjedd.

Til tross for det ovennevnte mener retten at det er enkelte bevismomenter som samlet skaper rimelig og avgjørende tvil med hensyn til om at Nuuradiin Mohamoud hadde en rolle som medvirker under voldshendelsen, slik at hans forklaring ikke kan utelukkes.

Hele hendelsen må antas å ha skjedd svært raskt, og vitnene har beskrevet situasjonen som uoversiktlig og kaotisk, og med liten mulighet til å observere detaljene om hva den enkelte gjorde. I en slik situasjon mener retten det ikke er utelukket at de fornærmede og vitner kan ha oversett at Nuuradiin Mohamoud forsøkte å avverge vold, mens de øvrige tiltalte og eventuelt Ali Budul, var de som opptrådte aktivt. At vitnene oppfattet det slik at alle som var ved sittegruppa opptrådte sammen, er ikke unaturlig, men gir etter rettens syn ikke et sikkert grunnlag for å utelukke Nuuradiin Mohamouds forklaring.

Etter bevisførselen – både funn av kniver og vitneforklaringer – mener retten det ikke kan legges til grunn som sikkert at flere enn tre av personene ved sittegruppe 7 hadde kniv under hendelsen. Basert på vitneforklaringene – og særlig fra Panfilova og Saltkjel – mener retten at det ved bevisvurderingen for Nuuradiin Mohamoud, ikke kan utelukkes at det var Ali Budul eller Abdulahi Abdi som hadde kniv – i tillegg til Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed.

Når det gjelder DNA-spor fra Nuuradiin Mohamoud på knivslira som ble funnet i trappeløpet på stasjonen, er det etter rettens syn ikke utelukket at dette kan stamme fra en tidligere anledning. Filmer og bilder som er sikret på hans telefon kan tyde på at han jevnlig omgås Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed, og at aktivitet med kniv er en del av dette. Det kan derfor ikke utelukkes som en rimelig mulighet at han hadde håndtert denne knivslira forut for denne hendelsen, men at han ikke bar knivslira eller kniv under denne hendelsen.

Nuuradiin Mohamouds etterfølgende handlemåte er som sagt i utgangspunktet mistenkelig og taler mot hans forklaring. Basert på hans straffehistorikk og tilknytning til åstedet og de andre involverte, fremstår det likevel ikke som utenkelig at han i denne situasjonen – og selv om han var uskyldig – valgte å løpe fra stedet med de andre for ikke å bli knyttet til dette.

Retten blir under tvil stående ved at beviskravet ikke er oppfylt når det gjelder Nuuradiin Mohamouds medvirkning til voldsutøvelsen. Han frifinnes derfor for tiltalebeslutningens post I.

Skyldspørsmålet – tiltalebeslutningens post II

Etter rettens syn er det ikke bevist utover rimelig tvil at de fire tiltalte under hendelsen gjentatte ganger slo eller sparket Rahim eller forsøkte å skade ham ved å hugge mot ham med kniv eller medvirket til dette, slik det er omtalt i tiltalebeslutningens post II.

Rahim forklarte seg om slike handlinger fra personene som sto rundt fornærmede. Rahim kunne imidlertid ikke gi nærmere opplysninger om og i tilfelle hvem av de tiltalte som handlet på denne måten og hvilke roller de i tilfelle hadde, eller om det var andre personer enn de fire tiltalte involvert. Dette kunne heller ikke underbygges nærmere av forklaringer fra fornærmede eller vitner.

Det foreligger heller ikke tekniske bevis som kan knytte en eller flere av de fire tiltalte til voldsutøvelse mot Rahim. Selv om retten ikke har konkret grunn til å anta at Rahim forklarte seg uriktig, er det ikke ført bevis for dette mot de tiltalte med slik styrke som kreves i en straffesak.

På denne bakgrunn er retten enig med aktor i at de tiltalte må frifinnes for tiltalebeslutningens post II. Det er ikke fremsatt sivilt krav fra Rahim.

Straffutmåling – Abdirahman Mohamed

Abdirahman Mohamed er om kort tid 20 år, og han var 18 år på handlingstidspunktet. Han er ugift og uten forsørgeransvar, og han er ikke i arbeid. Han har siden juli 2020 fått en rekke straffereaksjoner, også for voldslovbrudd. I januar 2021 ble han dømt til ungdomsstraff for ran, og i desember 2022 ble han dømt til fem måneders fengsel, hvorav to måneder betinget, for blant annet kroppsskade begått med kniv. I Oslo tingretts dom av 6. juli 2023 ble han dømt til fengsel i to år og fem måneder – hvorav ett år og fire måneder betinget – for medvirkning til grov kroppsskade begått med kniv, trusler og bæring av kniv på offentlig sted.

Tiltalte skal nå ha straff for ett forsøk på drap. Strafferammen for drap er fengsel fra 8 til 21 år, jf. straffeloven § 275. Det følger av straffeloven § 80 første ledd bokstav b at straffen ved forsøk kan settes under minstestrafen, jf. også § 78 bokstav a. For fullbyrdede forsettlig drap er det i rettspraksis etablert et normalstraffenivå som danner utgangspunktet ved straffutmålingen. Straffen for drapsforsøk er etter praksis betydelig lavere enn for fullbyrdet drap. Det fremgår av blant annet HR-2019-714-A, avsnitt 12-15 at det det er ikke er etablert et normalstraffenivå, fordi forsøkshandlingene kan være av svært forskjellig karakter. Retten forstår denne avgjørelsen slik at det blant annet er av betydning om forsøket omfatter fullbyrdelse av handlinger som rammes av andre straffebestemmelser, varigheten og intensiteten av forsøket, hva som er grunnen til å forsøket oppgis, og om forsøket har ført til alvorlig skade.

Retten har lagt til grunn at Abdirahman Mohameds drapsforsøk omfattet ett knivstikk mot mageregionen, og at det ble brukt såpass betydelig kraft at kniven gikk gjennom ytterjakka og flere cm inn i kroppen og gjennom bukhinna. Handlingen hadde et stort og helt uberegnelig skadepotensial, og han gjennomførte dette selv om han etter sin egen forklaring ble forsøkt hindret av Nuuradiin Mohamoud. Knivstikket førte imidlertid ikke til alvorlig kroppsskade

fordi vitale organer ikke ble rammet, og det kan ikke legges til grunn av fornærmede ville ha omkommet uten rask medisinsk behandling. Som nevnt mener retten at Abdirahman Mohamed ikke kan holdes ansvarlig for de øvrige skader fornærmede ble påført under hendelsen av Liban Ahmed eller andre. På den annen side må det på bakgrunn av sakkyndige Ilners erklæring legges til grunn at drapsforsøket har medført en ikke ubetydelig psykisk skadevirkning.

På bakgrunn av det ovennevnte – og særlig at forsøket var begrenset til ett knivstikk mot mageregionen og den fysiske skaden ble begrenset – mener retten at drapsforsøket er noe mindre alvorlig enn tilfellene i LB-2024-92024, LB-2023-79329, LB-2020-98054 og LB-2022-173347. Retten mener at dette tilfellet er mer sammenlignbart med avgjørelsen i LB-2023-165969, der det ble tatt utgangspunkt i fengsel i fem år. Det var også i den saken tale om et angrep av kort varighet og ett knivstikk som førte til begrensede fysiske skader.

Retten mener etter dette at utgangspunktet i denne saken bør være fengsel i fem år. Det er da også tatt hensyn til at handlingen ble begått med kniv, jf. straffeloven § 77 bokstav a, på offentlig sted med mange til stede, og uten noen rimelig foranledning.

I skjerpene retning har det imidlertid vekt at Abdirahman Mohamed i de siste årene har fått flere straffereaksjoner for alvorlige voldshandlinger som gjelder bruk av kniv, jf. straffeloven § 77 bokstav k. Han synes ikke å ha impuls kontroll med tanke på å delta i alvorlig voldsbruk. Retten mener at tillegget som følge av at det dreier seg gjentatt voldskriminalitet bør være fem måneders fengsel, som også bør være ubetinget i dette tilfellet.

Abdirahman Mohamed erkjente i hovedforhandlingen de faktiske forhold om selve knivstikket, men han hadde en annen forklaring om foranledningen og fornærmedes handlemåte enn hva retten har lagt til grunn. Ved oppstart av hovedforhandlingen oppfattet retten det slik at han erkjente straffeskyld for forsettlig grov kroppsskade, mens han etter bevisførselen erkjente straffeskyld for drapsforsøk. Retten ser det slik at det foreligger en uforbeholden tilståelse av selve drapsforsøket, noe som må ha vekt i formildende retning, jf. straffeloven § 78 bokstav f. Retten mener at tilståelsen i lys av de øvrige bevisene hadde reell betydning, og at tilståelsen også må antas å ha en viss verdi for fornærmede. På den annen side kom tilståelsen så sent at den ikke medførte nevneverdig prosessøkonomisk gevinst, og den hadde forbehold når det gjaldt foranledningen og andre involverte roller. Retten har kommet til at tilståelsen bør føre til en reduksjon av straffen på nærmere 15 %. Med et samlet utgangspunkt på fengsel i fem år og fem måneder, fastsetter retten fradraget til ni måneder - slik at straffen som utgangspunkt reduseres til fengsel 4 år og åtte måneder.

Etter rettens syn bør det gjøres et mindre fradrag i fengselsstraffen på rundt én måned som følge av tidsbruk i saken, jf. straffeloven § 78 bokstav e. Slik retten oppfatter det var saken i all hovedsak ferdig etterforsket av politiet sommeren 2023. Selv om det tok tid å innhente en mindre tilleggsuttalelse fra rettsmedisinsk sakkyndig, ser retten det slik at det burde ha vært mulig å få påtaleavgjort saken i løpet av høsten 2023.

Handlingen ble begått fire måneder før Abdirahman Mohamed ble domfelt i Oslo tingretts dom av 6. juli 2023, slik at straffeloven § 82 om etterskuddsdom skal anvendes ved

utmålingen av straff. I den nevnte dommen ble straffen fengsel i to år og fem måneder, etter at det i medhold av straffeloven § 82 var gjort et fradrag på tre måneder som følge av en dom med ungdomsstraff fra desember 2022. Ett år og fire måneder av fengselsstraffen ble gjort betinget med en prøvetid på fem år. Aktor har i epost etter avsluttet hovedforhandling opplyst at den ubetingede delen av straffen er å anse som sonet i sin helhet, og at domfelte ikke ble prøveløslatt med resttid e.l.l. Retten legger det til grunn i det følgende.

Det følger av straffeloven § 82 andre ledd at det ved etterskuddsdommen skal tas hensyn til hva passende straff ville ha vært ved samtidig pådømmelse. Samlet straff skal ikke bli strengere enn dersom det hadde vært situasjonen. Rettens vurdering er at samlet straff ved samtidig pådømmelse av denne saken og forholdene i dom av 6. juli 2023 ville ha blitt fengsel i fem år og åtte måneder, etter fradrag på tre måneder etter straffeloven § 82 med tanke på dommen fra desember 2022. Ved en slik samtidig pådømmelse, er rettens vurdering videre at ingen del av fengselsstraffen ville ha blitt gjort betinget.

Retten mener at det i dette tilfellet bør avsies fellesdom for forholdene i begge dommene, jf. unntaksregelen i straffeloven § 82 fjerde ledd. Det er lagt vekt på at forholdet som pådømmes nå er betydelig mer alvorlig enn de tidligere pådømte forholdene. Ved en eventuell tilleggsdom måtte det også ha blitt tatt hensyn til og gitt et visst fradrag for også den betingede delen av fengselsstraffen i dommen av 6. juli 2023, noe retten mener ikke ville være riktig i dette tilfellet.

Straffen fastsettes etter dette til fengsel i fem år og åtte måneder, og da som fellesdom med Oslo tingretts dom av 6. juli 2023, jf. straffeloven § 82 fjerde ledd. Fellesdommen erstatter den nevnte dommen, og herunder den utsatte delen av fengselsstraffen med prøvetid. Til fradrag i straffen kommer fengselsstraffen på ett år og én måned som allerede er fullbyrdet, dvs. 396 dager, jf. straffeloven § 82 femte ledd.

Abdirahman Mohamed har i anledning saken vært pågrepet og varetektsfengslet, noe som kommer til fradrag i fengselsstraffen, jf. straffeloven § 83. Det er enighet om at han først var pågrepet og varetektsfengslet i en periode på 191 dager i denne saken, inkludert tillegg for isolasjon.

Den 16. september 2024 ble han igjen pågrepet og varetektsfengslet, siktet for en annen overtredelse av straffeloven § 275 jf. § 16, og varetektsfengslingen i den saken ble forlenget. I Oslo tingretts kjennelse 2. oktober 2024, ble fengslingen på grunnlag av den nye saken forlenget til 18. november 2024, da hovedforhandling i denne saken startet. Hans anke ble forkastet i Borgarting lagmannsretts kjennelse 8. oktober 2024. Slik retten forstår det er påtalemyndighetens syn at han nå kan holdes fengslet til dom etter straffeprosessloven § 185 første ledd femte punktum.

Retten har kommet til at det i denne saken ikke kan gis ytterligere fradrag etter straffeloven § 83 for varetektsperioden fra 16. september 2024, og heller ikke når det gjelder perioden etter oppstart av hovedforhandlingen den 18. november 2024. Grunnlaget for fengslingen i denne perioden er den nye siktelsen, slik at det ikke er tale om frihetsberøvelse «i anledning av saken», jf. straffeloven § 83 første ledd. Dette må gjelde selv om grunnlaget for fengsling er

fare for gjentakelse i tillegg til bevisforspillelsesfare. Etter rettens syn kan det reises spørsmål om straffeprosessloven § 185 første ledd femte punktum gir grunnlag for fengsling i denne situasjonen. Fengslingen som utløp 18. november 2024 var som nevnt ikke begrunnet i saken som retten nå har behandlet i hovedforhandlingen, og retten har heller ikke vurdert om det nå er grunnlag for fengsling i denne saken. At Abdirahman Mohamed nå sitter varetektsfengslet må derfor anses å være i anledning den nye saken. Et fradrag for varetekt – og eventuelt for uhjemlet varetekt fra 18. november 2024 – etter straffeloven § 83, må derfor i tilfelle skje i en dom i den nye saken.

Varetektsfradraget i denne saken fastsettes etter dette til 191 dager.

Straffutmåling – Liban Ahmed

Liban Ahmed er om kort tid 22 år, og han var 20 år på handlingstidspunktet. Han er ugift og uten forsørgeransvar, og er ikke i arbeid. I Borgarting lagmannsretts dom av 29. mai 2024 ble han dømt til ett års fengsel for grovt bedrageri og ran.

Liban Ahmed skal nå ha straff for en forsettlig grov kroppsskade med bruk av kniv mot låret til fornærmede. Som nevnt ovenfor har retten kommet til at det ikke er tilstrekkelig grunnlag for å holde Liban Ahmed ansvarlig som medvirker til Abdirahman Mohameds etterfølgende knivstikking mot fornærmedes mageregion.

Strafferammen for grov kroppsskade er fengsel inntil ti år, jf. straffeloven § 274 første ledd første punktum. Handlingene som rammes av bestemmelsen er av svært forskjellig karakter, og det er ikke etablert et normalstraffenivå.

Knivstikket i låret var en svært alvorlig og risikabel voldshandling. Det må antas å ha berodd på tilfeldigheter at større blodkar, sener eller vitale organer ikke ble rammet. I den situasjonen som forelå kan det ikke antas at Liban Ahmed hadde full kontroll på at stikket rammet et sted der skaden ble begrenset. Fornærmede måtte opereres, og basert på sakkyndig Winds erklæring legges det til grunn at skaden har medført smerter og nedsatt funksjon i venstre bein og kne som ser ut til å vedvare. Handlingen har også bidratt til skader av psykisk art som er beskrevet av sakkyndig Ilner. Det er videre sterkt skjerpene at det ble benyttet kniv og at handlingen fant sted på et offentlig sted med mye folk og med liten mulighet til å komme seg unna. Som nevnt mener retten at Liban Ahmeds handling ikke hadde noen rimelig foranledning knyttet til fornærmedes handlemåte, og at dette ikke kan anses som en berettiget eller forståelig forsvarshandling.

Tungtveiende allmennpreventive hensyn taler for at det som utgangspunkt skal reageres med ubetinget fengselsstraff av betydelig lengde ved en grov kroppsskade av slik art som det her er tale om. Retten mener at utgangspunktet for straff i dette tilfellet er fengsel i ett år og fire måneder, og har i denne sammenheng sett hen til avgjørelsene i LB-2019-53630, LB-2016-44596 og LH-2012-180269.

I skjerpene retning legges det vekt på at Liban Ahmed i mai 2024 ble domfelt for et voldelig ran, jf. § 77 bokstav k, og retten mener at utgangspunktet for straff av den grunn bør skjerpes til fengsel i ett år og seks måneder.

Liban Ahmed tilsto i hovedforhandlingen de faktiske forhold og subjektiv skyld når det gjelder selve knivstikket, men han hadde en annen forklaring om foranledningen og fornærmedes handlemåte enn hva retten har lagt til grunn. Han erkjente delvis straffeskyld etter tiltalebeslutningens post I. Retten ser det slik at det foreligger en uforbeholden tilståelse av den grove kroppsskaden, noe som har vekt i formildende retning, jf. straffeloven § 78 bokstav f. Retten mener at tilståelsen i lys av de øvrige bevisene hadde reell betydning, og at dette også må antas å ha en viss verdi for fornærmede. At tilståelsen først kom i hovedforhandlingen innebærer imidlertid at den prosessøkonomiske gevinsten var liten. Tilståelsen inneholdt også forbehold når det gjelder foranledningen til hendelsen og andre involvertes rolle. Retten har kommet til at tilståelsen bør føre til en reduksjon av straffen på om lag 15 %. Med et samlet utgangspunkt på fengsel i ett år og seks måneder, fastsetter retten fradraget til tre måneder - slik at straffen som utgangspunkt reduseres til fengsel ett år og tre måneder.

Etter rettens syn bør det også for Liban Ahmed gjøres et mindre fradrag i fengselsstraffen på rundt én måned som følge av tidsbruk i saken, jf. straffeloven § 78 bokstav e.

Den straffbare handlingen ble begått før dommen av 29. mai 2024, slik at det nå skal avsies etterskuddsdom etter straffeloven § 82. Etter lovens hovedregel avsier retten tilleggsdom i Liban Ahmeds tilfelle. I den nevnte dommen ble straffen fengsel i ett år. Ved en samlet pådømmelse mener retten at straffen ville ha blitt fengsel i ett år og ti måneder. For at samlet straff ikke skal bli strengere enn ved en tenkt samlet pådømmelse fastsettes straffen i tilleggsdommen til fengsel i ti måneder.

Straffen – som tilleggsdom – fastsettes etter dette til fengsel i ti måneder, som i sin helhet er ubetinget.

Det er enighet om at Liban Ahmed i denne saken har rett til et varetektsfradrag på 61 dager. Retten legger dette til grunn, jf. straffeloven § 83.

Inndragning

Påtalemyndighetens påstand om inndragning av beslaglagte kniver m.v., tas til følge, men inndragningen begrenses til de to domfelte. Knivene må alle antas som brukt eller bestemt til bruk ved de straffbare handlingene, jf. straffeloven § 69. Hensynet til effektiv håndhevelse av straffebestemmelsene om voldslovbrudd taler med tyngde for inndragning, og dette kan ikke anses uforholdsmessig i denne saken. De to domfelte har også samtykket.

Sivile krav – fornærmede Hussaini

Bistandsadvokaten har på vegne av fornærmede Hussaini fremsatt sivile krav mot alle de fire tiltalte. Kravene gjelder dekning av påførte og fremtidige utgifter jf. skadeserstatningsloven § 3-1, ménerstatning jf. skadeserstatningsloven § 3-2 og oppreisning jf. skadeserstatningsloven § 3-5.

På bakgrunn av rettens bevisvurdering ovenfor angående tiltalte Abdulahi Abdi og Nuuradiin Mohamoud, har retten kommet til at det heller ikke er bevist med klar sannsynlighetsovervekt at disse to var delaktig i eller medvirket til drapsforsøk eller grov kroppsskade som omtalt i tiltalebeslutningens post I. Retten har tatt utgangspunkt i at de sivile kravene er basert på et særlig belastende faktum for å etablere et ansvarsgrunnlag, slik at det gjelder et skjerpet beviskrav, jf. for eksempel HR-2005-1654-A med videre henvisninger. Disse to tiltalte frifinnes derfor for de sivile kravene.

Når det gjelder Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed, er det på bakgrunn av bevisvurderingen under skyldspørsmålet klar sannsynlighetsovervekt for at de ved hvert sitt knivstikk, begikk henholdsvis et drapsforsøk og en grov kroppsskade.

Som nevnt mener retten at de to – med tanke på et straffeansvar – ikke kan holdes ansvarlig som medvirkere til hverandres handling. Ved vurderingen av de sivile kravene mot dem, mener imidlertid retten at det etter bevisførselen er klar sannsynlighetsovervekt for at de begge med forsett eller grov uaktksomhet medvirket også til hverandres voldsutøvelse. Det er i denne sammenheng lagt vekt på at de samtidig angrep fornærmede og brukte samme type kniv i den konfliktsituasjonen som oppsto. Retten mener det er klart sannsynlig at de to på bakgrunn av tidligere kjennskap til hverandre, forsto at den andre var bevæpnet og også ville komme til å utøve grov og farlig vold mot fornærmede. Skaden som fornærmede ble påført i mageregionen og i venstre bein, må derfor anses som samme skade, som begge er erstatningsansvarlige for, jf. skadeserstatningsloven § 5-3.

Dekning av utgifter, jf. skadeserstatningsloven § 3-1

Fornærmede har fremsatt krav om dekning av påførte utgifter som gjelder egenandeler ved behandling hos lege og psykolog etter hendelsen, transport i den forbindelse, medisiner og ødelagte klær. Beløpet er beregnet til 18 152 kroner – som inkluderer forsinkelsesrente. Det er fremsatt og beregnet et krav på 133 093 kroner som gjelder fremtidige utgifter av samme art, etter neddiskonering. For så vidt gjelder fremtidstapet, er det krevet dekket skatteulempe, beregnet til 26 618 kroner.

På bakgrunn av bevisførselen og fremlagte erstatningsberegninger med dokumentasjon, mener retten at de nevnte tapspostene med sannsynlig er påført fornærmede ved voldshandlingen, jf. skadeserstatningsloven § 3-1 første ledd. Disse to tiltalte hadde heller ikke innvendinger til beregningen.

Retten avsier etter dette dom om at Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed som solidarisk ansvarlige, jf. skadeserstatningsloven § 5-3 første ledd første punktum skal betale fornærmede de

nevnte beløpene i erstatning for påført personskade, jf. skadeserstatningsloven § 3-1, samlet 177 863 kroner, med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra to uker etter at dommen er forkynt.

Ménerstatning, jf. skadeserstatningsloven § 3-2

Fornærmede har fremsatt krav om ménerstatning som er beregnet til 1 360 582 kroner. Vilkárene for å få tilkjent ménerstatning følger av skadeserstatningsloven § 3-2 første ledd første og andre punktum:

Har skadelidte fått varig og betydelig skade av medisinsk art, svares særskilt ménerstatning. Denne erstatning fastsettes under hensyn til ménets medisinske art og størrelse og dets betydning for den personlige livsutfoldelse.

Etter anmodning fra bistandsadvokaten oppnevnte retten spesialist i nevrologi professor Stein E. Opjordsmoen Ilnes og spesialist i nevrologi dr. Hans Henrik Daae-Qvale Wind til å vurdere omfanget fornærmedes skader og årsaksforhold, medisinsk invaliditet m.v. I deres erklæringer av 10. september og 1. oktober 2024 – som de utdypet og fastholdt i hovedforhandlingen – har de konkludert med en skaderelatert medisinsk invaliditet på 47,35 % på tidspunktet for hovedforhandlingen.

På bakgrunn av de sakkyndiges erklæringer, legger retten til grunn at voldshendelsen påførte fornærmede skader av medisinsk art som beskrevet i erklæringerne. De fysiske skadene består av nedsatt kraft og fleksjon i venstre kne, smerter knyttet til dette, og nedsatt kraft i venstre hofte og ankel som er en følge av slik dysfunksjon og smerte. I tillegg kommer flere skjemmende arr på overkroppen og låret etter skaden og kirurgisk behandling. De somatiske skadene er isolert sett anslått å innebære en medisinsk invaliditet på 20 %. På bakgrunn av Winds erklæring og forklaring, legger retten til grunn av den aktuelle hendelsen er årsaken til disse skadene.

Når det gjelder psykisk skade, mener retten at voldshendelsen påførte fornærmede diagnosen PTSD, slik det er omtalt i Ilnes erklæring, og at han også har hatt alvorlig depressiv episode og en generalisert angstlidelse som må anses forårsaket av voldshendelsen. Det fremgår av erklæringen at fornærmede hadde flere belastende opplevelser i yngre år. På bakgrunn av fornærmedes og de sakkyndiges forklaringer legges det imidlertid til grunn at fornærmede før voldshendelsen fungerte normalt, og at det ikke er slike tidligere belastninger som i seg selv har medført den psykiske tilstanden som nå er påvist. Riktignok må det antas at han som følge av tidligere hendelser hadde en forhøyet risiko og sårbarhet for psykisk skade, men dette innebærer ikke at det ikke er årsakssammenheng mellom skaden og voldshendelsen.

Basert på de sakkyndiges erklæringer mener retten at den samlede medisinske skaden må anses betydelig. Retten er likevel enig med forsvarerne i at det på grunnlag av de sakkyndiges vurderinger og øvrige beviser, ikke er et tilstrekkelig grunnlag for i dag å slå fast at den medisinske skaden vil være varig i lovens forstand. Det følger av blant annet HR-2003-428-A avsnitt 48 flg. at dette vilkåret ikke innebærer at skaden må vare livet ut, og at langvarige medisinske skader også gir grunnlag for ménerstatning.

Slik retten forstår de to sakkyndiges erklæringer og forklaringer, er det ikke tvil om at voldshendelsen påførte fornærmede fysiske og psykiske skader som vil være en belastning for ham i flere år fremover. Retten oppfatter det likevel slik at fortsatt behandling ved BUP, i tillegg til medisinsk behandling og fysioterapi, innen en rimelig tidshorison vil medføre en bedring av hans tilstand og situasjon. Retten

legger i denne sammenheng vekt på at fornærmede er ung, og ikke har mottatt slik behandling i lang tid, slik at prognosen må anses usikker. Samtidig er rettens vurdering det må antas at en viss grad av fysisk og psykisk skade vil være en mer varig situasjon, uavhengig av behandlingen i de kommende årene.

På denne bakgrunn mener retten at det i dag ikke foreligger tilstrekkelig informasjon til at størrelsen på kravet om ménerstatning kan fastsettes, jf. straffeprosessloven § 432 første ledd. Rettens avsier etter dette dom for den andelen av kravet om ménerstatning etter skadeserstatningsloven § 3-2 som anses godtgjort. Dette per i dag godtgjorte beløpet fastsettes skjønnsmessig til om lag halvparten av beløpet som er krevd, dvs. 700 000 kroner, med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra to uker etter at dommen er forkynt.

Oppreisning, jf. skadeserstatningsloven § 3-5

Som nevnt ovenfor er rettens vurdering at Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed – med tanke på de sivile kravene – anses i fellesskap ansvarlig for voldshendelsen sett under ett. Dette gjelder også kravet om oppreisning.

De to tiltaltes voldshandlinger, som innebar et drapsforsøk og en grov kroppsskade, innebærer at vilkårene for å tilkjenne oppreisning etter skadeserstatningsloven § 3-5 første ledd bokstav a og b, er oppfylt. Retten er ikke i tvil om at fornærmede i dette tilfellet skal tilkjennes oppreisning for tort og smerte, og for annen krenking eller skade av ikke-økonomisk art.

Oppreisningen skal som utgangspunkt utmåles individuelt og skjønnsmessig, og skal gjenspeile handlingens objektive grovhet, skadevolderens skyld, og skadens omfang og virkning for den skadelidte. Det vil variere hvilke momenter som i den enkelte saken kommer i forgrunnen. Denne handlingen omfattet et drapsforsøk, noe som er en svært alvorlig handling som i seg selv tilsier et høyt oppreisningsbeløp, jf. blant annet LB-2018-119699. For drapsforsøk er det ikke i rettspraksis etablert en veiledende norm for oppreisningsbeløpet, jf. HR-2024-708-A, men rettspraksis i lignende saker gir likevel veiledning om nivået.

I dette tilfellet ble de faktiske skadene ikke livstruende i seg selv, selv om det forelå betydelig risiko. Slik stiller denne saken seg annerledes enn tilfellet i HR-2024-708-A, LB-2024-92024, og LA-2024-72220, noe som retten mener må medføre et noe lavere nivå på oppreisningen enn i de sakene. Samtidig har handlingen utvilsomt hatt betydelige fysiske og psykiske følger for fornærmede, som har satt ham klart tilbake i flere år framover, både med tanke på utdanning, livsutfoldelse og daglige gjøremål.

Retten har oppfattet de tre sistnevnte rettsavgjørelsene slik at justeringen av normerte oppreisningserstatninger på enkelte områder, også må medføre en viss oppjustering i et tilfelle som dette, sammenlignet med tidligere praksis, for eksempel LB-2023-79329 med videre henvisninger. Det har også vekt at handlingen omfattet både det livsfarlige sticket i mageregionen og den alvorlige kroppsskaden i låret.

Etter en samlet vurdering har retten kommet til at 250 000 kroner er et riktig nivå for oppreisning i dette tilfellet.

Retten blir under tvil stående ved at de to tiltaltes ansvar for oppreisningen ikke bør fastsettes separat (pro rata), jf. skadeserstatningsloven § 3-5. Tilleggsbelastningen i dette tilfellet ved at det var to som angrep, mener retten var begrenset. Retten avsier etter dette dom om at Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed som solidarisk ansvarlige, jf. skadeserstatningsloven § 5-3 første ledd første punktum, skal betale fornærmede oppreisning på 250 000 kroner, jf. skadeserstatningsloven § 3-5, med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra to uker etter at dommen er forkynt.

Saksomkostninger

Retten er enig med aktor i at de to domfelte i dette tilfellet ikke skal pålegges å betale saksomkostninger.

Dommen er enstemmig.

DOMSSLUTNING

1. Abdulahi Mohamood Abdi, født 28.07.2002, og Nuuradiin Bile Ali Mohamoud, født 11.05.2003, frifinnes for tiltalebeslutningens post I.
2. Liban Ahmed, født 18.02.2003, dømmes for overtredelse av straffeloven § 274 jf. § 273. Straffen fastsettes – som tilleggsdom til Borgarting lagmannsretts dom av 29. mai 2024 jf. straffeloven § 82 – til fengsel i 10 – ti – måneder. Varetekt kommer til fradrag i straffen med 61 – sekstién – dager.
3. Abdirahman Bashir Mohamed, født 18.01.2005, dømmes for overtredelse av straffeloven § 275 jf. § 16. Straffen fastsettes – som fellesdom med Oslo tingretts dom av 6. juli 2023 jf. straffeloven § 82 – til fengsel i 5 – fem – år og 8 – åtte – måneder. Til fradrag i straffen kommer tidligere fullbyrdet fengselsstraff på 396 – trehundreognittiseks – dager jf. straffeloven § 82 femte ledd, og utholdt varetekt på 191 – etthundreognittién – dager jf. straffeloven § 83.
4. Abdulahi Mohamood Abdi, født 28.07.2002, Liban Ahmed, født 18.02.2003, Abdirahman Bashir Mohamed, født 18.01.2005, og Nuuradiin Bile Ali Mohamoud, født 11.05.2003, frifinnes for tiltalebeslutningens post II.
5. Liban Ahmed, født 18.02.2003 og Abdirahman Bashir Mohamed, født 18.01.2005, betaler, som solidarisk ansvarlige og innen to uker etter at dommen er forkynt
 - 177 863 – etthundreogsyttisjutusenåttehundreogsekstire – kroner i erstatning for personskade,
 - 700 000 – sjuhundretusen – kroner i ménerstatning, og
 - 250 000 – tohundreogfemtiusen – kroner i oppreisningtil Amirhussain Hussaini, med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer.
6. Abdulahi Mohamood Abdi, født 28.07.2002, og Nuuradiin Bile Ali Mohamoud, født 11.05.2003, frifinnes for sivilt krav fra Amirhussain Hussaini.
7. Til fordel for staten inndras fra Liban Ahmed, født 18.02.2003 og Abdirahman Bashir Mohamed, født 18.01.2005 to kniver, ett knivskaft, ett knivblad og tre knivslirer som er beslaglagt.

Fremmøteforkynning

Abdulahi Abdi og Nuuradiin Mohamoud er innkalt til fremmøteforkynning i Oslo tinghus fredag 20. desember 2024 kl. 10.00. De er orientert om adgangen til anke, frist og fremgangsmåte. De ble også gjort kjent med at dommen sendes til forsvarerne elektronisk så snart den er avsagt.

Forkynning i varetekt / soning

For Abdirahman Mohamed og Liban Ahmed sendes dommen til påtalemyndigheten v/aktor med med anmodning om forkynning i varetekt / soning. Vedlagt dommen følger «Veiledning til domfelte i tingretten», opplysning om når dommen anses forkynt og opplysning om ankefrist.

Retten hevet.

Jon Østensvig

Therese Eikenes

Jon Haakon Eeg-Henriksen

Til deg som har fått en dom i tingretten

Her får du informasjon om:

1. anke til lagmannsretten
2. ny behandling i tingretten
3. straff og soning

1. Anke til lagmannsretten

Du har rett til å anke en dom fra tingretten til lagmannsretten. Å anke betyr at en annen domstol behandler hele eller deler av saken din på nytt.

Fristen for å anke er to uker

Du må anke dommen innen to uker fra den dagen dommen ble forkynt for deg. Er du pålagt å møte til forkynnelse, starter fristen fra det varslede forkynnelsestidspunktet, selv om du ikke møter.

Hva kan du anke over?

Du kan for eksempel anke hvis du mener at

- det ikke er godt nok bevist at du er skyldig i det du ble dømt for i tingretten
- retten har tolket loven feil
- straffen er for streng
- retten har gjort feil i saksbehandlingen
- andre deler av dommen er feil (erstatning, inndragning, tap av retten til å kjøre bil o.l.)

Kan lagmannsretten nekte å behandle anken?

Lagmannsretten vurderer alle anker, men den kan nekte å gi anken din full behandling hvis den mener det er klart at dommen ikke vil bli endret.

Hvis dommen kun gjelder en bot, inndragning eller tap av retten til å kjøre bil, vil lagmannsretten som regel ikke behandle anken, med mindre det er spesielle grunner for det.

På den andre siden vil lagmannsretten nesten alltid behandle en anke hvis saken gjelder en forbrytelse som kan føre til fengsel i mer enn seks år.

Innhold i anken

Dette må være med i anken:

- hvilken dom du anker over, og om anken gjelder hele dommen eller bare enkelte deler
- hva du anker over, for eksempel:
 - at det ikke er godt nok bevist at du er skyldig i det du ble dømt for i tingretten (beskriv gjerne hva du er uenig med tingretten om)
 - at retten har tolket loven feil (oppgi gjerne hvilke feil)
 - at straffen er for streng
 - at retten har gjort feil i saksbehandlingen (og i så fall hvilke feil)
- om anken gjelder inndragning
- om du krever ny behandling av erstatningskrav
- om du krever ny behandling av andre sivile krav som nevnt i straffeprosessloven § 3

Dette kan også være med i anken:

- nye bevis som du vil legge fram
- hvilket resultat du ønsker

Hvis du krever ny behandling av erstatningskrav eller andre sivile krav nevnt i [straffeprosessloven § 3](#), må du oppgi:

- om anken gjelder hele avgjørelsen
- hvilket resultat du ønsker
- feilene du mener har skjedd
- hvorfor du mener det er gjort feil (både faktiske feil og rettslige feil)
- bevisene du vil føre

Slik anker du

En advokat eller forsvarer kan gi deg råd om du bør anke eller ikke, og hjelpe deg med å skrive anken. Du kan også få hjelp til å skrive anken i tingretten, hos påtalemyndigheten eller av noen som jobber i fengselet. Du må selv underskrive på anken.

- Du kan levere anken skriftlig eller muntlig til tingretten der du fikk dommen.
- Du kan også levere anken til påtalemyndigheten, for eksempel politiet eller statsadvokaten.
- Er du i fengsel, kan du få hjelp av noen som jobber der til å sende inn anken.

Du får oppnevnt forsvarer hvis saken blir behandlet av lagmannsretten

Hvis lagmannsretten bestemmer at den skal behandle anken din, får du oppnevnt en forsvarer. Det er staten som betaler forsvareren, du skal ikke betale. Du kan vanligvis velge hvem du vil ha som forsvarer. Hvis du ønsker en bestemt forsvarer, skriver du det i anken.

2. Ny behandling i tingretten

Er du dømt i en straffesak, men var ikke til stede da saken din ble behandlet? Da kan du be om at saken blir behandlet på nytt. Da må du forklare hvorfor du ikke kunne komme til rettssaken, og hvorfor du ikke meldte fra i tide.

Fristen for å kreve ny behandling er to uker fra du har lest eller hørt dommen.

3. Straff og soning

Når skal du sone?

Når dommen er endelig behandlet (rettskraftig), vil politiet sende den til Kriminalomsorgen, som sender deg innkalling til soning. Dette gjelder alle typer straff.

- Er du dømt til fengsel, får du innkalling minst tre uker før du skal møte fram til soning.
- Hvis du har spesielle ønsker om når du skal sone, må du fortrest mulig ta det opp med Kriminalomsorgen.

Kan du sone hjemme?

Har du fått en ubetinget fengselsstraff på under seks måneder? Da kan du søke om å få sone hjemme med elektronisk kontroll (soning med fotlenke). Hvis du er aktuell for en slik soningsform, vil Kriminalomsorgen sende deg informasjon og søknadsskjema.

Kan du sone på institusjon?

Har du fått en ubetinget fengselsstraff på under ett år? Da kan du søke Kriminalomsorgen om å få sone straffen i en institusjon, som for eksempel gir deg:

- behandling av rusproblemer
- behandling av psykiske lidelser
- spesielle former for omsorg eller attføring

Mer informasjon og søknadsskjema får du hos Kriminalomsorgen.

Hva er betinget fengselsstraff?

Betinget fengselsstraff betyr at soningen er utsatt i en prøvetid. Hvis du ikke gjør noe straffbart i denne prøvetiden, slipper du å sone i fengsel. Hvis du gjør noe straffbart i prøvetiden, kan retten bestemme at du likevel skal sone hele eller deler av fengselsstraffen.

Det kan også være andre vilkår i dommen, som å gjennomføre Narkotikaprogram med domstolskontroll (ND) eller et program mot ruspåvirket kjøring (RK). Her gjelder også det samme: Hvis du bryter vilkårene, kan retten bestemme at du må sone hele eller deler av straffen likevel.

Hva er ungdomsstraff?

Hvis du er dømt til ungdomsstraff, blir saken din sendt til Konfliktrådet. De kaller deg inn til et såkalt stormøte. Her skal dere forsøke å bli enige om hva du må gjøre for å unngå fengselsstraff. Hvis dere ikke blir enige, sendes saken tilbake til domstolen. Da vil retten bestemme om du skal sone hele eller deler av straffen i fengsel.

Hva er samfunnsstraff?

Samfunnsstraff betyr at du skal gjøre samfunnsnyttig tjeneste, delta i et program eller andre tiltak i et bestemt antall timer. Kriminalomsorgen bestemmer når og hvordan straffen skal gjennomføres. Hvis du gjør noe straffbart før du er ferdig med samfunnsstraffen eller bryter andre regler for samfunnsstraffen, kan retten bestemme at du må sone i fengsel i stedet.

Bot

Hvis du ikke betaler boten innen fristen, kan du få trekk i lønn. Boten kan også bli krevet inn ved hjelp av tvang. Går ikke det, kan du bli innkalt til å sone straffen i fengsel i stedet. Du kan søke Kriminalomsorgens bøteadministrasjon om å få gjøre bøtetjeneste (samfunnsnyttig tjeneste) i stedet for å betale boten.

Mer informasjon

- Mer informasjon om soning, straff og alternativer til fengselsstraff finner du på www.kriminalomsorgen.no.
- Se også straffegjennomføringsloven om de ulike formene for soning. Den finner du på www.lovdata.no.
- Har du andre spørsmål, kan du kontakte fengselet, friomsorgskontoret eller ND-senteret du innkalles til.